

NELE NEUHAUS

Gonosz farkas

Nele Neuhaus

Gonosz farkas

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Böser Wolf

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
Published in 2012 by Ullstein Verlag

Hungarian translation © Csósz Róbert

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
CSÓSZ RÓBERT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 457 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Prológus

Letette a bevásárlószatyrot, és begyömöszölte az élelmiszereket az aprócska hűtőszekrénybe. A lány kedvenc Häagen-Dazs jégkrémje szinte már teljesen megolvadt, de tudta, hogy éppen így szereti, ilyen tejszínesen és krémesen, ropogós kekszdarabokkal. Hetek óta nem látta már. Alig bírta megállni, mégsem erőltette a találkozást. Nem szabad elkapkodnia a dolgot, türelmesnek kell lennie. A lánynak a saját akaratából kellett elmennie hozzá. Tegnap végre kapott tőle egy SMS-t. És mindjárt itt lesz nála! A szíve vadul kalapált az örömtől.

A tekintete végigvándorolt a lakókocsin, amelyet előző este alaposan kitakarított, és megállapodott a kis konyhaszekrény fölötti faliorán. Már húsz perccel elmúlt hat óra! Sietnie kell, ha nem akarja, hogy a lány így lássa, ilyen izzadtan és borostásan. Munka után ugyan gyorsan beugrott a fodrászhoz, de a falatozó avas bűze minden pórusába beleivódott. Gyorsan levetkőzött, az izzadságszagú és sütőolajtól bűzlő holmiját belegyömöszölte egy üres bevásárlószatyorba, és beprérelte magát a minikonyha melletti zuhanykabinba. Habár alig fért el, és a víznyomás is elég alacsony volt, mégis inkább a lakókocsi vizesblokkját választotta a kemping szökőévente takarított nyilvános mosdójával és zuhanyzójával szemben.

Tetőtől talpig beszappanozta magát, gondosan megborotválkozott, és fogat mosott. Néha alig tudta rávenni magát a tisztálkodásra; nagy volt a kísértés, hogy teljesen szétcsússzon, és beleüppedjen az önsajnálatba és a közönybe. Talán már meg is tette volna, ha ő nem lenne.

Néhány perccel később friss fehérneműt és a tiszta pólót hú-

zott, majd kivett a szekrényből egy farmert. Végül felcsatolta az óráját a csuklójára. Az egyik zálogos a főpályaudvarnál néhány hónapja százötven eurót kínált érte – micsoda pofátlanság, hiszen tizenhárom éve még tizenegyezer márkát fizetett a svájci óraipar e mesterművéért! De nem adta el az órát. Ez volt az utolsó emléke a korábbi életéből. Végül még megnézte magát a tükörben, majd kinyitotta az ajtót, és kilépett a lakókocsiból.

A szíve szaporábban kezdett verni, amikor meglátta a lányt a rozoga kerti széken. Napok, sőt hetek óta erről a pillanatról álmodott. Megállt, hogy gyönyörködhessen benne.

Milyen gyönyörű volt, milyen törekeny és kecses! Egy édes kis angyal. A puha, szőke haja, amelyről pontosan tudta, milyen a tapintása és az illata, a vállára omlott. Ujjatlan ruhát viselt, amely látni engedte a finoman leburnult bőrét és a gerince törekeny vonalát a nyakán. A lány figyelmét teljesen lekötötte a telefonja, és észre sem vette, hogy ő kinyitotta a lakókocsi ajtaját. Megköszörülte a torkát, mivel nem akart ráijeszteni. A lány felnézett, a tekintetük találkozott. A szája sarkában mosoly jelent meg, amely azután az egész arcára átterjedt. Felugrott a székből.

Nyelnie kellett egyet, amikor a lány odament hozzá, és megállt előtte. Amikor meglátta a fekete szempárban tükröződő bizalmat, hirtelen éles fájdalom hasított a szívébe. Te jószagos isten, milyen édes! Egyedül ő volt az oka, hogy nem vetette már régen a vonat elé magát, vagy nem távozott valamilyen más költségkímélő módon ebből a nyomorúságos életből.

– Szia, kicsim! – mondta, és a lány vállára tette a kezét. De csak egy pillanatra. A bőre selymes és meleg volt. Eleinte alig merte megérinteni.

– Mit mondtál édesanyádnak, hol vagy?

– Anya ma este a mostohaapámmal valami ünnepségre ment, a tűzoltókhoz, azt hiszem – felelte a lány, és eltette a mobiltelefonját a piros hátizsákjába. – Azt mondtam neki, hogy átmegyek Jessie-hez.

– Jól van.

Gyorsan körülnézett, hogy megbizonyosodjon arról, egyetlen kíváncsi szomszéd vagy arra tévedt járókelő sem látta meg őket. Reszketett az izgalomtól, a térde remegett.

– Hoztam a kedvenc jégkrémedből – mondta halkán. – Nem megyünk be?

2010. június 10., csütörtök

Úgy érezte, mintha hátrafelé zuhanna. Amikor kinyitotta a szemét, a világ forogni kezdett vele. Rosszul volt. Nem, nem rosszul volt, iszonyú pocskul érezte magát. Hányásszagot érzett. Alina felnyögött, és megpróbálta felemelni a fejét. Hol van? Mi történt, hol vannak a többiek?

Az előbb még mindannyian együtt ücsörögtek a fa alatt, Mart ott ült mellette, és átkarolta a vállát. Jó érzés volt. Nagyokat nevettek, aztán Mart megcsókolta. Katharina és Mia egyfolytában nyavalyogtak a rengeteg szúnyog miatt, közben zenét hallgattak, és azt az édes lötytyöt itták – vodkát Red Bull-lal.

Alina nagy nehezen felült. A feje majd széthasadt. Kinyitotta a szemét, és megrémült. A nap már majdnem lement. Hány óra lehet? És hol a mobiltelefonja? Nem tudott visszaemlékezni rá, hogyan jött ide, ahogy arra sem, hogy egyáltalán hol volt. Az utolsó néhány órát mintha kitörölték volna az agyából. Igazi filmszakadása volt!

– Mart! Mia! Hol vagytok?

Valahogy elkúszott a hatalmas szomorúfüzig. Minden erejét össze kellett szednie, hogy fel tudjon állni, és körül tudjon nézni. A térde remegett, mint a kocsonya, a világ forgott vele, és nem látott rendesen. Valószínűleg kiesett a kontaktlencséje. Biztosan hányás közben. Ugyanis hányt. A szájában érezte a hányás undorító ízét, és hányásmaradékok voltak az arcán. Száraz levelek zizegtek a meztelen talpa alatt. Lenézett. A cipője is eltűnt!

– A picsába, a picsába, a picsába! – motyogta, a rátörő sírással küszködve. Óriási balhé lesz belőle, ha ilyen állapotban állít haza!

A távolból mintha hangfoszlányokat és nevetést hallott volna.

Grillezett hús illata csapta meg az orrát, amitől ismét hányinger tört rá. Legalább nem a semmi közepén találta magát; valahol a közelben emberek vannak!

Elengedte a fűzfa törzsét, és tett néhány bizonytalan lépést. A világ úgy forgott vele, mintha egy körhintában ülne, de minden erejét összeszedve továbbment. Micsoda seggfejek ezek! Még hogy barátok! Egyszerűen otthagyják részegen a fűben, cipő és mobiltelefon nélkül! Az a hájas Katharina meg az az ostoba, hisztis Mia biztos baromi jól szórakoztak rajta. De megnézhetik magukat, amikor holnap az iskolában találkoznak! Marttal pedig soha többé nem áll szóba!

Csak ekkor vette észre a meredeken lefelé futó rézsút, és rögtön megállt. Valaki feküdt az árok alján! Benn a csalánban, közvetlenül a vízparton. Fekete haj, sárga póló – ez Alex! A francba, ő meg hogy került ide? Mi történt itt? Alina szitkozódva elindult lefelé. Meztelen lábszárát összecsípte a csalán, és belelépett valami hegyes dologba.

– Alex! – Leguggolt a hányásszagú fiú mellé, és megrázta a vállát, mire az halkán nyöszörögni kezdett. – Hé, ébredj már fel!

Közben csapkodva elkergette a szúnyogokat, amelyek pimaszul röpködtek az arca előtt.

– Alex! Ébredj már fel! Gyerünk! – Rángatni kezdte a lábát, de a fiú olyan nehéz volt, mintha ólomból lett volna, és meg sem moccant.

Egy nagyobb motorcsónak húzott el a folyón. A hullámok elérték a partot, a víz csobogva játszadozott a nádasban, és körbenyaldosta Alina lábát. A következő pillanatban előbukkant egy sápadt kéz a vízből, közvetlenül előtte, mintha el akarná kapni a lábát.

Alina hátraugrott, és rémülten felsikoltott. A vízben, a nádasban – alig két méterre Alextől – ott feküdt Mia! Alina felismerni vélte az arcát a vízfelszín alatt, a zavaros alkonyi félhomályban látta a hosszú, szőke haját és a nagyra nyitott, halott szemét, amely mintha egyenesen őt bámulta volna.

Alina dermedten bámulta a hátborzongató látványt. A gondolatok vadul kergették egymást a fejében. Mi az ördög történt itt? Egy újabb hullám megmozgatta Mia holttestét, sápadt karja kísértetiesen kinyúlt a vízből, mintha segítséget kérne.

Alina egész testében reszketett, pedig még mindig elviselhetetlen volt a forróság. Émelyegni kezdett, megtántorodott, megfordult, és belehányt a csalánosba. Vodka és Red Bull helyett azonban már csak keserű epe jött fel a gyomrából. Kétségbeesetten zokogva négykézláb felmászott a meredek rézsún, az aljnövényzet teljesen összekarmolta a térdét és a tenyerét. Jaj, bárcsak otthon maradt volna, a szobájában, az ágyában, biztonságban! Nem akart mást, csak eltűnni erről a borzalmas helyről és mindent elfelejteni, amit látott.

Pia Kirchhoff éppen a Veronika Meissner halálával kapcsolatos nyomozás utolsó jelentésén dolgozott. A nap kora reggel óta perzselte az épület lapos tetejét, amelyben a K11 irodái voltak, és a Kai Ostermann íróasztala mellett, az ablakpárkányon álló digitális hőmérő kijelzője harmincegy fokot mutatott. Ennyi volt a hőmérséklet bent, a helyiségben. Odakint melegebb lehetett vagy három fokkal. A hőség miatt már az iskolákban sem volt tanítás. Habár minden ablakot és ajtót kinyitottak, mégsem volt semmi légmozgás, amely egy kis enyhülést hozhatott volna. Pia alkarja rögtön hozzátapadt az íróasztal lapjához, amint hozzáért. Felsőhajtott, és ráklikkelt a *nyomtatás* gombra, majd lefűzte a jelentést a vékony irattartóba. Már csak a boncolási jelentés hiányzott. Vajon hová tehetete? Felállt, és keresgélni kezdte a papírt az irattartó tálcákban, hogy végre le tudja zárni az eljárást. Két napja egyedül tartotta a frontot a K11-ben, mivel Kai Ostermann, akivel ezen az irodán osztozott, szerda óta Wiesbadenben volt a Szövetségi Bűnügyi Hivatal egyik továbbképzésén. Kathrin Fachinger és Cem Altunay egy düsseldorfi fejtágítón vett részt, a főnökük pedig hétfő óta nyaralni volt, habár senki sem tudta, hogy hol. Dr. Nicola Engel eredetileg kora délutánra tűzte ki a kis ünnepséget, amelynek Pia

bűnügyi főfelügyelői kinevezése adta volna az apropóját, de ezt végül lefűjták, mivel gyakorlatilag senki sem volt jelen, aki részt vehetett volna rajta. Igaz, ez Piát egy cseppet sem zavarta. Úgysem kedvelte, ha felhajtást csapnak körülötte, az ilyen rendfokozat-változás pedig nem több adminisztratív formalitásnál.

– Hol lehet az a francos jelentés? – motyogta magában boszszúsán. Már majdnem öt óra volt, és hétre oda akart érni Königsteinba, az érettségi találkozójára. A Birkenhof körüli rengeteg munka mellett nem nagyon maradt ideje a társasági életre, ezért már nagyon várta, hogy huszonöt év után viszontlássa az egykori osztálytársait.

Gyorsan hátrafordult, amikor valaki bekopogtatott a nyitott ajtón.

– Szia, Pia!

A nő nem akart hinni a szemének. Egykori munkatársa, Frank Behnke állt előtte. A férfi igencsak megváltozott. A megszokott ruháit – farmer, póló, kitaposott cowboysizma – világosszürke öltönyre, ingre és nyakkendőre cserélte. A haját kissé megnövesztette, és már az arca sem volt annyira nyúzott, így egész jól nézett ki.

– Szia, Frank! – köszönt vissza Pia meglepetten. – Rég láttalak.

– Mégis rögtön felismertél – mondta Behnke vigyorogva, miközben zsebre dugta a kezét, és tetőtől talpig végigmérte. – Jól nézel ki. Hallottam, hogy elkezdted felfelé bukducsolni a ranglétrán. Az öreg helyét is megöröklöd majd?

Ahogy korábban, Behnkének ezúttal is gond nélkül sikerült egy másodperc alatt felbosszantania. Az udvarias kérdés, amivel Behnke hogyléte felől akart érdeklődni, Pia torkára forrt.

– Egyáltalán nem bukducsolok felfelé a ranglétrán. Megváltozott a rendfokozatom, csak ennyi történt – felelte hűvösen. – Az öreg alatt kit értesz? Csak nem Bodensteint?

Behnke vigyorogva megvonta a vállát, és tovább kérődzött a rágógumiján. Ettől a szokásától még mindig nem sikerült megszabadulnia.

Behnke a két évvel korábbi dicstelen távozása után beperelte a rendőrséget a nyugdíjazása miatt, és a bíróság végül neki adott igazat. Egyébiránt áthelyezték a wiesbadeni tartományi bűnügyi hivatalba, amit a hofheimi regionális bűnügyi felügyelőségen senki sem bánt.

Behnke elsétált Pia előtt, és leült Ostermann székébe.

– Mindenki elhúzott innen, vagy mi?

Pia dűnnyögött valamit, és tovább kereste a jelentést.

– Minek köszönhetem a megtisztelő látogatásodat? – kérdezte végül válasz helyett.

Behnke összefonta az ujjait a tarkóján.

– Nos, igen. Milyen nagy kár, hogy csak te vagy itt, amikor közlöm a nagyszerű hírt! – mondta. – De nem baj, a többiek is időben értesülnek majd róla.

– Mégis miről? – kérdezte Pia, gyanakvó pillantást vetve a volt kollégájára.

– Elegem lett az utcai munkából. Elég sokáig csináltam azt a szart – felelte a férfi, miközben egy pillanatra sem vette le a tekintetét Piáról. – Készenléti rendőrség, K11, ezeket már mind végigcsináltam. És mindig mindenhol a legjobb minősítést kaptam, így aztán elnézték nekem azt a kis botlást.

Azt a kis botlást! Behnke az egyik örült dühkitörése alkalmával leütötte Kathrin Fachingert, emellett még egyéb kihágásokat is elkövetett, amelyek miatt teljesen rászolgált a nyugdíjazására.

– Akkoriban komoly magánéleti válságban voltam – folytatta a férfi. – Ezt is figyelembe vették. A tartományi bűnügyi hivatalnál aztán elvégeztem még néhány továbbképzést, és most a K134-es ügyosztályon vagyok, a belső ellenőrzésnél, ahová a rendőrség tagjaival szembeni feljelentések, a felmerülő gyanúk kivizsgálása és a korrupciómegelőzési feladatok tartoznak.

Pia nem akart hinni a fülének. Frank Behnkéből a belső ellenőrzés nyomozója lett? Ez teljesen abszurd!

– Az elmúlt hónapokban néhány más tartományban dolgozó kollégával együtt kidolgoztunk egy új stratégiai tervet, amely

július 1-jétől az egész országban hatályba lép. A szolgálati és szakmai felügyelet javítása az alárendelt hivatalokban, az érintettek érzékenyítése és így tovább... – Behnke keresztbe tette a lábát, és billegetni kezdte a lábfejét. – Dr. Engel teljesen rátermett hivatalvezető, de az egyes rendőrörsökre vonatkozóan folyamatosan kapjuk a különféle jelzéseket a kollégák által elkövetett kihágásokról. Még én is elevenen emlékszem rá, milyen aggasztó esetek történtek annak idején itt, az épületben. Eltusolt bűnesetek, bűncselekmények üldözésének elmulasztása, jogosulatlan adatkezelés, belső dokumentumok továbbadása harmadik személynek... Csak hogy néhány példát említsek.

Pia erre rögtön abba hagyta a boncolási jegyzőkönyv keresését.

– Mire akarsz ezzel kilyukadni?

Behnke mosolya egyre gúnyosabbá vált, a szemében kellemtelen csillogás jelent meg, amit meglátva Pia nem sok jót sejtett. Behnke mindig visszaélt a gyengébbekkel szembeni fölényével és hatalmával, és ezért a jellemvonásáért Pia mélységesen megvetette. A szörnyű rosszindulatával és az örökös rosszkedvével Behnke közvetlen munkatársként is kész sorscsapás volt, a belső ellenőrzés megbízottjaként viszont valóságos katasztrófává válhatott.

– Azt neked jobban kellene tudnod. – Benke felállt, megkezdte az íróasztalt, és megállt közvetlenül Pia mellett. – Végül is te vagy az öreg aktuális kedvence.

– Fogalmam sincs arról, hogy miről beszélsz – felelte Pia fagyosan.

– Tényleg nincs? – Behnke olyan közel lépett hozzá, hogy Pia már kényelmetlenül érezte magát, de elfojtotta magában a készletét, hogy kitérjen a férfi elől. – Hétfőtől belső vizsgálatot fogok vezetni itt, a házban, és szerintem nem is kell túl sokat kutakodnom ahhoz, hogy találjak néhány csontvázat a szekrényben.

Pia az irodában uralkodó trópusi hőség ellenére megborzongott, de valahogy megőrizte a nyugalom látszatát, pedig belül majd felrobbant; sőt még egy mosolyt is sikerült az arcára erő-

tetnie. Frank Behnke bosszúálló, kicsinyes alak, aki nem felejt. A düh azóta is emésztette a lelkét, sőt az elmúlt két évben valószínűleg eluralkodott rajta. Behnke bosszúra szomjazott a jogtalanságok és megaláztatások miatt, amelyeket állítólagosan elszenvedett. Nem volt okos dolog magára haragítani a férfit, de Pia bosszúsága erősebb volt a józan belátásánál.

– Na – kezdte Pia, és folytatta a boncolási jelentés keresését –, akkor sok sikert az új munkádhoz... halottkereső kutyaként.

Behnke az ajtó felé fordult.

– A te neved egyelőre nincs rajta a listámon. De ez gyorsan megváltozhat. Szép hétvégét!

Pia egy szóval sem válaszolt a fenyegetésre. Megvárta, amíg Behnke eltűnik, majd felkapta a mobiltelefonját, és beütötte Bodenstein számát. A hívás kicsengett, de Bodenstein nem vette fel. A francba! A főnökének egész biztosan fogalma sincs róla, milyen csúnya meglepetés várja majd, amikor visszatér. Pia pontosan tudta, hogy mire utalt az előbb Behnke. És ennek Oliver számára kifejezetten kellemetlen következményei lehetnek.

Három visszaváltható üveg, az egy csomag tészta. Öt visszaváltható üveg, az a zöldség hozzá. Ő ebben a valutában számolt.

Korábban, a régi életében egyáltalán nem foglalkozott az üvegek visszaváltásával, egyszerűen kihajította őket a szemetesbe. Most viszont éppen az olyan emberek biztosították a megélhetését, amilyen egykor ő volt. Az előbb az italkereskedésben tizenkét euró ötven centet kapott a kétszatyornyi üres üvegért. Óránként hat eurót fizetett neki feketén az a pénzsóvár orgyilkos azért, hogy naponta tizenegy órát gályázzon a fechenheimi ipartelep szélén egy bádogdobozban, és kolbászt grillezen, krumpelit süssön, hamburgert készítsen. Ha este a kassza nem stimmelt az utolsó centig, akkor az a hájfej a különbözetet egyszerűen levonta a béréből. De ma minden rendben volt, és még a pénzéért sem kellett annyit könyörögnie, mint máskor. A hájfej jó kedvében volt, és egy összegben kifizette neki az öt napra járó bérét.

Az üvegek után kapott pénzzel együtt így most mintegy háromszáz euró volt a pénztárcájában. Egy kisebb vagyron! Ettől aztán olyan elbizakodottság tört rá, hogy a főpályaudvarral szemben a török fodrásznál a hajvágás mellett még egy borotválással is meglepte magát. Azután bevásárolt az Aldiban, és még mindig maradt elég pénze ahhoz, hogy két hónapra előre kifizesse a lakókocsi bérleti díját.

Leállította a rozoga robogót a lakókocsi mellett, levette a bukósisakot a fejről és a bevásárlószatyrot a csomagtartóról.

A hőség teljesen kikészítette. Még éjszaka sem hűlt le rendesen a levegő. Minden reggel csuromvizesen ébredt, a vékony hullámlemezről összetakolt, nyomorúságos kolbászsütő bodegában meg úgy hatvan fok lehetett, és a hőségtől, valamint a kellemetlenül magas páratartalomtól az izzadság és az égett zsír szaga minden pórusába, sőt még a hajába is beette magát.

A lepusztult lakókocsit a schwanheimi kempingben eredetileg átmeneti megoldásnak szánta, és akkoriban szentül meg volt győződve róla, hogy mindent meg fog oldani, és pénzügyileg is megint egyenesbe jön. Csakhogy az életben semmi sem tart olyan sokáig, mint egy átmeneti megoldás – már a hetedik évet húzta le a lakókocsiban.

Kinyitotta az elősátor cipzárját, amely valamikor, évtizedekkel korábban sötétzöld lehetett, amíg a napsütés ki nem fakította, és egyfajta meghatározhatatlan világosszürke árnyalatot nem öltött. Forró levegő csapott az arcába, a lakókocsi belsejében néhány fokkal még melegebb volt, mint odakint. Ráadásul a levegő is áporodott és fojtogató volt. Teljesen mindegy, milyen alaposan takarított, és mennyit szellőztetett, a szagok beleették magukat a kárpitba, minden repedésbe, minden résbe. Még hét év után is bántotta ez a bűz. De nem volt más választása.

Miután teljesen kicsúszott a lába alól a talaj, elítélt bűnözőként a társadalom mocskához tartozott, és tényleg itt volt a helye a nagyváros peremén, a bukott alakok nyomortanyáján. Senki sem tévedt ide, hogy itt nyaraljon, és innen csodálja a folyó túlsó part-

ján fekvő Frankfurt csillogó felhőkarcolóit. A szomszédai többnyire önhibájukon kívül elszegényedett nyugdíjasok vagy hozzá hasonló, zátonyra futott egzisztenciák voltak, akik egykor valamiért ráléptek a lefelé tartó mozgólépcsőre. Gyakran az alkohol játszotta a főszerepet az élettörténetükben, amely lehangolóan egyforma volt. Ő legfeljebb egy sört ivott meg esténként, nem dohányzott, odafigyelt magára és a megjelenésére. Szociális segélyről hallani sem akart, mivel már annak a gondolatát is elviselhetetlennek érezte, hogy bármit is kérelmezzon, és kiszolgáltassa magát néhány közömbös, korlátolt hivatalnok önkényének.

Egyedül az önbecsülés parányi morzsái maradtak meg neki. Ha még azt is elveszíti, akkor akár végezhet is magával.

– Jó napot!

Gyorsan hátrafordult, amikor a sátor felől meghallotta a hangot. Egy férfi állt ott a félig kiszáradt sövény mögött, amely körbekerítette a lakókocsijához tartozó aprócska parcellát.

– Mit akar?

A férfi közelebb jött. Tétovázott. A disznószeme gyanakodva cikázott jobbra-balra.

– Valaki azt mondta, hogy maga tud segíteni, ha az embernek gondjai vannak valami hivatallal. – A magas fejhang groteszk ellentétben állt a férfi ormótlan megjelenésével. Erősen kopaszodó fején verejtékcseppek gyöngyöztek, de az átható fokhagymabűznek még a kellemetlen izzadságszagot is sikerült elnyomnia.

– Aha. És ki volt az a valaki?

– A trafikos Rosi. Ő mondta nekem, hogy menjél csak el a dokihoz. Ő majd segít neked. – Az izzadó hájpacni ismét körül nézett, mintha attól félne, hogy meglátják, majd lopva előhúzott egy köteg papírpénzt a nadrágzsebéből. Százások, sőt még néhány ötszázás is volt közöttük. – Jól megfizetem.

– Jöjjön be!

A fickót első pillantásra ellenszenvesnek találta, de ennek most nem volt jelentősége. Nem válogathatta meg az ügyfeleit,

a címe egyetlen szaknévsorban sem szerepelt, saját weboldala meg aztán végképp nem volt. Egyébként bármire most sem lehetett rávenni, ezt a megfelelő körökben mindenki tudta róla. A büntetett előéletével és a még mindig érvényben lévő felfüggesztett büntetésével semmi olyasmibe nem hagyja belerángatni magát, ami esetleg visszajuttathatná a börtönbe. A szóbeszéd olyan kocsmárosokat és büféseket sodort az útjába, akik megszegtek valami hivatali előírást, vagy éppen kétségbeesett nyugdíjasokat, akiket különféle prospektusokból vagy házalóktól vásárolt termékekkel átverték, esetleg munkanélkülieket és bevándorlókat, akik képtelenek voltak kiigazodni a német bürokrácia útvesztőjében, netán olyan fiatalokat, akiket a hitelből vásárolt szép élet ígérete csalogatott be idő előtt az adósságcsapdába. Ha valaki a segítségét kérte, akkor az azt is tudta, hogy ő csak készpénzért dolgozik.

A kezdeti együttérzésről hamar leszokott; ő nem Robin Hood, hanem egy zsoldos. A készpénzben előre kipengetett óradíjáért cserébe hivatali űrlapokat töltött ki a lakókocsi összekarcolt, préselt műanyagból készült étkezőasztalán, a nyakatekert hivatali nyelven írt szövegeket lefordította érthető nyelvre, jogi tanácsokat adott mindenféle élethelyzettel kapcsolatban; így egészítette ki a bevételeit.

– Miről van szó? – kérdezte a látogatójától, aki lenéző pillantásokkal figyelte a lakókocsiban a szegénység nyilvánvaló jeleit, amelyek láttán mintha kissé a magabiztosságát is visszanyerte volna.

– Azannyt, itt aztán jó meleg van! Nincs egy söre vagy egy pohár vize?

– Nincs. – Meg se próbált barátságosnak tűnni a hájpacnival.

Már végleg elmúltak azok az idők, amikor légkondicionált helyiségekben, mahagóni tárgyalóasztaloknál, ásványvíz és gyümölcs mellett intézte az ügyeket.

A hájpacni zihálva előhúzott néhány összecsavart papírlapot a zsírfoltos bőrmellénye belső zsebéből, és odanyújtotta neki. Újrahasznosított papír, sűrűn teleírva. Adóhatóság.

Széthajtotta az izzadságtól nedves papírt, kisímította, majd gyorsan átfutotta a szöveget.

– Háromszáz – mondta anélkül, hogy felnézett volna. Az ilyen nadrágzsebben, gurigában tartott pénzt mindig feketén szereztek. Az izzadó hájpacni igazán fizethetett egy kicsit többet a szokásos tarifánál, amit a nyugdíjasokról és a munkanélküliekről lehúzott.

– Micsoda? – tiltakozott az új ügyfele, ahogy arra számított.
– Ennyi pénzt egy kis papírmunkáért?

– Ha talál valakit, aki olcsóbban elintézi, akkor csak tessék!

A hájpacni motyogott valamit, de hogy mit, azt nem lehetett érteni, majd vonakodva leszámolt három zöld bankót az asztalra.

– Legalább számlát kapok majd?

– Persze. A titkárnőm majd kiállít önnek egy számlát, és odaadja a sofőrjének – felelte gúnyosan. – Na, akkor üljön le! Szükségem van néhány személyes adatára.

A Baseler Platznál, a Friedensbrücke előtt akadozni kezdett a forgalom. A város néhány hete egyetlen istenverte építkezéssé változott, Hanna pedig nagyon bosszús volt, mivel meggondolatlanul behajtott a belvárosba ahelyett, hogy a Frankfurter Kreuzon és Niederradon keresztül ment volna Sachsenhausenbe. Miközben egy litván rendszámú csotrogány kisteherautó mögött csigatempóban vánszorgott a Majna-hídon, a gondolatai a Normannal folytatott, nem túl vidám reggeli beszélgetés körül forogtak. Még mindig iszonyú dühös volt a férfira az ostobasága és a hazudozása miatt. Tényleg nem volt könnyű döntés tizenegy év után egyik napról a másikra kirúgni, de Norman egyszerűen nem hagyott neki más választást. Mindenféle durva sértéseket vágott a fejéhez, és nyíltan megfenyegette, majd dühtől tajtékozva elhúzta a csíkot.

Amikor a mobilja rezegni kezdett, felvette, és megnyitotta a levelezőprogramot. Az asszisztensétől jött az e-mail. A tárgya az volt, hogy *Katasztrófa!!!*, és szöveg helyett csak egy link volt ben-

ne, amely a *Focus* magazin online kiadásához vezetett. Hanna megnyitotta a linket, és ahogy elolvasta a cikk címét, rögtön felfordult a gyomra.

Hidegszívű Hanna

Ez állt ott kövér betűkkel, és a szöveghez egy meglehetősen előnytelen fényképet is csatoltak róla. A szíve vadul zakatolni kezdett, és észrevette, hogy a jobb keze megállíthatatlanul reszket, ezért még erősebben szorította a mobiltelefonját.

Csak a haszon érdekli. A műsorában szereplő vendégeknek alá kell írniuk egy egyenlőtlen feltételekkel bíró szerződést, mielőtt szót kaphatnának. Azt pedig, hogy mit mondhatnak, Hanna Herzmann (46) írja elő nekik. Armin V. közművesnek (52) az egyik műsorban (a téma: A főbérlőm ki akar rakni az utcára) a főbérlőjével folytatott vitájáról kellett volna beszélnie, de az interjú közben a műsorvezető a pejoratív parazita kifejezéssel illette. Miután az interjú adásba került, és Armin V. szót emelt az eljárás ellen, egy másik oldaláról is megismerhette az állítólag oly együttérző Hanna Herzmann – és vele együtt az ügyvédek is. Armin V. most munkanélküli és hajléktalan; a főbérlője végül felmondta a bérleti szerződést. Hasonlóan járt Bettina B. (34) is. Az öt gyermekét egyedül nevelő anyuka januárban szerepelt Hanna Herzmann műsorában (a téma: Amikor az apák kámforrá válnak). Az előre megbeszéltekkkel ellentétben Bettina B.-t a gyermekei ellátására képtelen alkoholistának állították be. Az adás az ő esetében is kellemetlen következményekkel járt: a gyermekvédelem munkatársai látogatást tettek nála.

– A picsába! – motyogta Hanna. Ami egyszer felkerül az internetre, azt már soha többé nem lehet eltüntetni. Az ajkába harapott, és az erejét megfeszítve gondolkodni kezdett.

A cikk sajnos megfelelt a valóságnak. Hannának holtbiztos

érzéke volt az érdekes témák megtalálásához, és a kellemetlen kérdésektől vagy a mocskokban turkálástól sem riadt vissza. Maguk az emberek és a tragikus sorsok alapvetően hidegen hagyták, sőt többnyire még meg is vetette az interjúalanyait azért, mert tizenöt perc hírnévéért készek voltak nyíltan kimutatni a gyengeségüket. Hanna el tudta érni, hogy az emberek belemondják a kamerába a legféltettebb titkaikat, és nagyon értett hozzá, hogy közben együttérzőnek és érdeklődőnek tűnjön.

Egyébként a történetek magukban gyakran nem voltak elég izgalmasak, ilyenkor egy kicsit drámaibbá kellett tenni őket. Ez Norman dolga volt. Ő ezt cinikusan úgy hívta, hogy *pimp my boring life*,* és gyakran minden határt átlépve teljesen eltorzította a valóságot. Hogy ez erkölcsileg vállalható volt-e, vagy sem, az Hanna számára teljesen mindegy volt, végül is a műsor nézettségében megmutatkozó eredmény egyértelműen igazolta Norman stratégiáját. Igaz ugyan, hogy a végletekig csalódott vendégek panaszlevelei már több irattartót megtöltöttek. A riportalanyok ugyanis sokszor csak késve, az ismerőseik gúnyolódásának a hatására döbbsenek rá, hogy milyen kínos dolgokat osztottak meg a nyilvánossággal Hanna mikrofonja előtt. Feljelentésig ugyanakkor csak nagyon kevés ügy jutott el, még hozzá a ravaszul megfogalmazott, jogilag teljesen megingathatatlan szerződés miatt, amelyet mindenkinek alá kellett írnia, ha csak egy pillanatra is be akart kerülni Hanna műsorába.

Hátulról valaki rádudált. Hanna felriadt a gondolataiból. A dugó időközben megszűnt. Elnézést kérve odaintett a mögötte haladónak, és gázt adott. Tíz perccel később ráfordult a Hedderichstraßéra, és behajtott a hátsó udvarba, amely a cége székelyéhez tartozott. Betette a mobilját a táskájába, és kiszállt. A városban néhány fokkal mindig melegebb volt, mint a Taunusban, a hőség megrekedt a házak között, és szabadtéri szaunává változtatta az utcákat. Hanna gyorsan bemenekült a légkon-

* Turbózd fel az unalmas életemet! (angol)

dicionált előtérbe, és beszállt a liftbe. Miközben felfelé tartott az ötödik emeletre, nekidőlt a lift hideg falának, és kritikusan szemügyre vette a tükörképét. Miután elvált Vinzenztől, néhány hétig teljesen elcsigázottnak és megviseltnek nézett ki, és a sminkes lányoknak minden tudásukat össze kellett szedniük, hogy a tévénézők által megszokott Hanna Herzmann állhasson ki a kamerák elé. Most viszont egészen vállalhatónak találta magát, a lift derengő fényében legalábbis. Az első ezüstös tincseit hajfés-téssel tüntette el, de nem is annyira hiúságból, hanem csupán az önfenntartás ösztönének engedelmességgel. A televízió kegyetlen világ: a férfiaknak öszülhetett a hajuk, a nők esetében viszont ez azt jelentette, hogy örökre a délutáni kulturális magazinokba és főzőműsorokba számúzzik őket.

Alig lépett ki az ötödik emeleten a felvonóból, amikor mintegy a semmiből felbukkant előtte Jan Niemöller. A Herzmann produkciós iroda ügyvezetője az odakint tomboló trópusi hőségre fittyet hányva fekete inget és fekete farmert viselt, sőt az egészet megkoronázva még egy sál is volt a nyakában.

– Itt teljesen elszabadult a pokol! – Niemöller izgatottan táncolt mellette, és közben összevissza hadonászott a vékony karjával. – A telefonok egyfolytában csörögnek, téged pedig nem lehet elérni. És hogyhogy Normantól tudom meg, és nem tőled, hogy azonnali hatállyal felmondtál neki? Előbb kirúgod Juliát, most meg Normant, ki marad itt, hogy elvégezze a munkát?

– Meike nyár végéig átveszi Julia munkáját, ezt már tisztáz-tuk. És átmenetileg egy független producerrel fogunk dolgozni.

– És engem még csak meg sem kérdezel!

Hanna hűvösen végigmérte Niemöllert.

– Személyi kérdésekben én döntök. Téged azért vettelek fel, hogy az üzleti ügyekkel foglalkozz, és mindenben támogass.

– Á, szóval most már így látod a dolgot? – Niemöller rögtön megsértődött.

Hanna tudta, hogy Jan Niemöller titokban szerelmes belé, vagy talán még inkább az őt körülvevő csillogásba, amelyből

a cége ügyvezetőjeként egy kicsi neki is jutott, de ő Niemöllert csupán üzlettársnak tekintette, férfiként nem volt az esete. Ráadásul az utóbbi időben kissé telhetetlenné is vált, úgyhogy le kellett törnie a szarvát.

– Nem én látom így, hanem így van – válaszolta végül Hanna még egy fokkal hűvösebben. – Fontos számomra a véleményed, de a döntéseimet még mindig egyedül hozom meg.

Niemöller már nyitotta a száját, hogy vitába szálljon vele, de Hanna egy kézmozdulattal belefojtotta a szót.

– A csatorna gyűlöli az ilyen jellegű nyilvánosságot. Egyéb-ként sem állunk valami jól, és azok után, hogy milyen szar nézettséget produkáltunk az utóbbi hónapokban, egyáltalán nem volt más választásom, mint kirúgni Normant. Ha levesznek bennünket a másorról, akkor mindannyian új munkahely után nézhettek. Felfogtad te ezt?

Ekkor megjelent a folyosón Irina Zydek, Hanna asszisztense.

– Hanna, Matern már háromszor telefonált. És tulajdonképpen az összes újság és tévé szerkesztőségéből kerestek már, az al-Dzsazíra kivételével.

Irina hangja aggodalomról árulkodott.

Az irodaajtókban megjelentek a többiek is, minden munkatársán érezni lehetett a bizonytalanságot. Nyilván híre ment, hogy Hanna azonnali hatállyal kirúgta Normant.

– Fél óra múlva találkozunk a tárgyalóban – mondta Hanna elhaladva előttük. Először is vissza kell hívnia Wolfgang Matern. Ebben a helyzetben végképp nem engedheti meg magának, hogy összerúgja a port a tévécsatornával.

Belépett a napfényben úszó irodájába, amely az utolsó helyiség volt a folyosón, ledobta a táskáját az egyik vendégszékre, és leült az íróasztalához. Bekapcsolta a számítógépét, és átfutotta a visszahívást kérők névsorát, amelyet Irina sárga öntapadós cetlikre írt fel neki, majd a kezébe vette a telefonkagylót. A kellemetlen dolgokat sohasem halogatta túl sokáig. Benyomta a gombot, amelyhez Wolfgang Matern telefonszáma tartozott,

és vett egy mély lélegzetet. Matern néhány másodperccel később már fel is vette.

– Hidegszívű Hanna vagyok – szólt bele a nő a telefonba.

– Örömmel hallom, hogy humorral fogadod a dolgot – felelte az Antenne Pro ügyvezetője.

– Épp most bocsátottam el azonnali hatállyal a producereimet, mivel megtudtam, hogy éveken át kozmetikázta a vendégeim életrajzát, amikor az igazság túlságosan unalmasnak tűnt számára.

– És te erről semmit sem tudtál?

– Nem! – Mindezt olyan megjátszott felháborodással mondta, amelyre csak képes volt. – Teljesen le vagyok döbbenve! Nem ellenőrizhettem mindig minden sztorit, kénytelen voltam rá hagyatkozni. Végül is ez a munkája... pontosabban ez volt a munkája!

– Nyugtass meg, kérlek, hogy nem lesz belőle nagy baj! – mondta Matern.

– Hát persze hogy nem lesz. – Hanna hátradőlt a székében.

– Már van is egy ötletem, hogyan tudom a magam javára fordítani az egészet.

– Mit akarsz csinálni?

– Mindent beismerünk, és elnézést kérünk a riportalanyainktól.

Egy pillanatra csend lett a vonal túlsó végén.

– Vagyis előremenekülsz – mondta végül Wolfgang Matern.

– Ezért csodállak én téged annyira. Nem bújsz el. Holnap ebéd közben beszéljük meg a dolgot, rendben?

Hanna szinte kihallotta a férfi hangjából, hogy mosolyog, amitől hatalmas kő esett le a szívéből. Néha mégiscsak a hirtelen támadt ötletek a legjobbak.